

Ὁ δὲ οἶκος δὲν παρέχει αὐτὸς καθ' ἑαυτὸν οὐδὲν ἄξιον περιεργείας. Ἡ ἔκτασις του εἶναι μικρὰ, ἀλλ' ἡ ἐξωτερικὴ αὐτοῦ ἀποψις εἶναι χαρίεσσα καὶ ζωγραφικὴ. Λεῖψανά τινα ζωγραφικῆς εἰς τὸν Ἰούλιον Ρωμαῖον ἀποδιδόμενα, εἶναι, μετὰ τῶν ἀραβογραφημάτων τῶν θόλων, τὰ μόνα ἔχνη τῶν καλλωπισμάτων τὰ ὁποῖα ἐφείσθη καὶ διετήρησεν ἐκεῖ ὁ χρόνος. Αἱ ἀψίδες τοῦ περιστόου ὑποστηρίζονται ὑπὸ στηλῶν ἐκ γρανίτου, λειψάνων ἴσως μνημείων τινῶν τῆς ἀρχαιότητος. Ἡ ἡρεμία, ἡ παντελὴς γαλήνη, ἡ βασιλεύουσα ἐπ' αὐτοῦ, εἶναι τὸ λαμπρότερον καὶ οὐσιωδέστερον αὐτοῦ πλεονέκτημα. Θεωρούμενον ἐκ τοῦ ἀγορκαπείου τῶν Μεδίκων παραγεῖ ἐτι θελκτικώτερον ἀποτελεσμα· ὁ ὄγκος αὐτοῦ εἰκονίζεται ἐπὶ χλόης ζωηροτάτης, ὑπεράνω τῆς ὁποίας ταλαντεύονται αἱ αἰωνόβιοι ἐλάται τοῦ ἀγορκαπείου Βοργέζην, στεφανούμεναι καὶ αὐταὶ ὑπὸ τῶν χιονοσκεπῶν κορυφῶν τῶν γιγαντιαίων Ἄλπεων.

(Magasin Pittoresque). A. I.

Ο ΛΟΙΜΟΣ ΤΗΣ ΦΛΩΡΕΝΤΙΑΣ.

Ἐν ἔτει 1348, λοιμὸς ὀλέθριος ἐνέσκηψεν ἐφ' ἅπασαν τὴν Ἰταλίαν, ἐκτὸς τοῦ Μιλάνου καὶ τινῶν παρά τοὺς πρόποδας τῶν Ἄλπεων ἐπαρχιῶν εἰς τὰς ὁποίας μόλις ἔγινεν ἐπισηθός. Τὸ αὐτὸ ἔτος, διαβάς τὰ ὄρη ἐξηπλώθη εἰς Προβιγγίαν, Σαβοῖαν, Δελφινάτον, Βουργονδίαν, καὶ διὰ τῶν Νεκρῶν-Αἰγῶν ἐπέπεσεν αἴφνης εἰς Καταλωνίαν. Τὸ ἐπόμενον ἔτος κατεκάλυψε τὴν λοιπὴν τῆς Δύσεως χώραν μέχρι τῶν ὀχθῶν τῆς Ἀτλαντίδος, τὴν Βαυκρίαν, τὴν Ἰσπανίαν, τὴν Ἀγγλίαν καὶ τὴν Γαλλίαν. Μόνον δὲ τὸ Βραβάνδιον, μόλις αἰσθανθὲν τὸ μίasma, παραδόξως διεσώθη. Κατὰ τὸ 1350, βαίνουσα εὐθὺ πρὸς βορρᾶν, κατελοιμάνθη τῆς Φρίσονας, τοὺς Γερμανοὺς, τοὺς Οὐγγρους, τοὺς Δανούς καὶ τοὺς Σουηδοὺς. Ἡ τῆς Ἰστανδίας δημοκρατία κατεστράφη τότε ὀλοσχερῶς ὑπὸ τῆς συμφορᾶς ταύτης καὶ ὁ θάνατος ἐν τῇ παγωμένῃ ταύτῃ νήσῳ ὑπῆρξε τοσοῦτος, ὥστε οἱ ἔνθεν κἀκείθεν διεσπαρμένοι αὐτῆς κάτοικοι δὲν ἀπέτελουν ὀλόγητα ἔθνος.

Τὰ συμπτώματα τοῦ λοιμοῦ τούτου δὲν ἦσαν πανταχοῦ τὰ αὐτά. Πρὸς ἀνατολὰς αἰμορραγία τῆς ρίνος προεμήνυε τὴν ἀσθένειαν τὴν ὁποίαν ὁ θάνατος ἐμελλεν ἀκολουθήσει. Ἐν Φλωρεντίᾳ ἐδηλοῦτο κατὰ πρῶτον δι' οἰδήματός τινος ὀγκωδέστερου ὠοῦ εἰς τὸν βουβῶνα, ἢ ὑπὸ τὴν μασχάλην. Βραδύτερον ὅμως τὸ σήδημα τοῦτο, τὸ ὀνομασθὲν *gavoccio*, κατεκάλυπτεν ἅπασαν τὴν τοῦ σώματος ἐπιφάνειαν· καὶ ἐτι βραδύτερον τὰ συμπτώματα ταῦτα ἠλλοιώθησαν παντάπασι καὶ ἀντ' αὐτῶν προεμνήνετο τὸ μίasma δι' ὧν χρῶν ἢ μαύρων στιγματῶν καὶ κηλίδων, αἵτινες εἰς τινὰς μὲν μεγάλαι καὶ σπανιώτεραι, εἰς ἄλλους δὲ μικραὶ καὶ πολυπληθέστεραι ἐφαίνοντο κατὰ πρῶτον ὑπὸ τοὺς βραχίονας καὶ τοὺς μηρούς, μετὰ ταῦτα βαθμηδὸν καὶ κατ' ὀλίγον, ὡς τὸ *gavoccio*, ἐφ' ὅλου τοῦ σώματος ἐξαπλούμεναι, ἦσαν ὁ οἰωνὸς πλησιάζοντος σπαραξικαρδίου θανάτου, ἐνώπιον τοῦ ὁποίου πᾶσα ἀνθρωπίνη προσπάθεια ἔματαιούτο, καὶ πᾶσα ἀπέσβεθεν ἐλπίς· τὸ μεγαλύτερον μέρος τῶν ἀσθενῶν

ἀπέθνηκεν τριταῖον, καὶ πολλαίς αὐθημερὸν ἄνευ πνευματοῦ, ἢ νέου τινὸς συμπτώματος.

Πάραυτα φρικώδης ἀπελπησία κατέλαβε τοὺς μεμιασμένους τόπους παρατηρήσαντας τὴν ἀκατανόητον ταχύτητα δι' ἧς ἐβαιεν ἡ ὀλεθρία τῆς ἀνθρωπότητος ἐκεῖνη μάστιξ· ὅση μᾶλλον, ὅχι μόνον ἡ ὀμμία ἢ τῶν ἀσθενῶν ἢ πλησιαισις, ἀλλ' ἡ ἀπλή τῶν πραγμάτων ψαῦσις, τὰ ὁποῖα ἐφερόν, μετεχειρίσθησαν ἢ ἤγγισαν μόνον, μετοχετεύουσα ἐν ἀκαρεῖ τὸ ὀλέθριον μίasma, ἐπέφερε θανατηφόρους τὰς συνεπείας. Τὰ ζῶα ψαύοντα τὰ ἐν τῷ μέσῳ τῶν ὀδῶν ἐσπαρμένα ἐνδύματα καὶ ὀθόνας, ἐπιπτον νεκρά· οὐδ' ἐρυθρία τις πλέον καταδεικνύων τὴν δειλίαν καὶ τὸν ἐγωϊσμόν του. Οἱ πολῖται ἐφευγον ἀλλήλους· οἱ γείτονες αὐλιγώρουν περὶ τῶν γειτόνων των· οἱ δὲ συγγενεὶς ὡλοῖται, ἐπισκεπτόμενοι κἄποτε, συνδιελέγαντο μακρόθεν καὶ μετὰ προφυλάξεως. Ἀλλὰ μετ' ὀλίγον ἀδελφὸς ἐγκατέλιπεν ἀδελφόν, θεῖος ἀνεψιόν, συζυγος σύζυγον, μπητέρες δὲ καὶ πατέρες ἀκόμη ἐμακρύνοντο, ἀφίνοντες τὰ τέκνα αὐτῶν εἰς ἀγωνίας θανάτου σπαραξικαρδίου· εἰς δὲ τὸ ἀναρίθμητον ἐκεῖνο τῶν ἀσθενῶν πλήθος δὲν ἔμενε βοήθεια ἄλλη, ἐκτὸς τῆς ἡρωϊκῆς ἀφοσιώσεως ὀλιγαριθμῶν τινῶν φίλων, ἢ τῆς πλεονεξίας ὑπηρετῶν τινῶν οἵτινες παρ' οὐδὲν ἐτίθεντο τὸν κίνδυνον ἐνώπιον τοῦ ἀπιστεύτου μισθοῦ τὸν ὁποῖον ἐλάμβανον. Τὸ μεγαλύτερον μέρος τῶν τελευταίων τούτων ἦσαν βάρβαροι τινες ἀγορκαῖοι, οὐδ' εἰδότες σχεδὸν τί ἐστὶ περιθαλαψὶς ἀσθενοῦς, τῶν ὁποίων ἡ φροντίς καὶ ὑπηρεσία συνίστατο εἰς περιποιήσεις τινὰς, ἐπιστευδούσας μᾶλλον τὸν θάνατον τῶν λοιμοβλήτων, καὶ εἰς τὴν προθυμίαν τοῦ νὰ φέρωσιν εἰς τὰς οἰκογενεῖς αὐτῶν τὴν ἀπαίσιον τοῦ θανάτου εἴδησιν.

Ἡ ἀπομόνωσις αὕτη, καὶ ὁ τρόμος ὁ κατακυριεύσας τὰς ἀδήμονας ὄλων ψυχὰς, κατέστρεψε τὸ αὐστηρὸν τῶν ἀρχαίων ἠθῶν, καὶ τὰς θρησκευτικὰς περιποιήσεις δι' ὧν ἐδεικνύετο τοῦλάχιστον ἡ τῶν ζώτων πρὸς τὸν ἀποθνήσκοντα συμπάθεια. Ὅχι μόνον οἱ ἀποθνήσκοντες, κατὰ τὸ ἀρχαῖον τῆς Φλωρεντίας ἔθος, δὲν ἐθάπτοντο ὑπὸ τῶν συγγενῶν ἢ γειτόνων τῶν μᾶλλον πλησιεστέρων, γινόμενοι βορὰ τῶν ἀγρίων πτηνῶν καὶ κυνῶν, ἀλλὰ καὶ κατὰ τὴν ψυχρῶραγίαν αὐτῶν οὐδεμίαν εἶχον ἀντίληψιν. Πεισθέντες ὅτι ἡ λύπη καὶ ἡ ἀδημονία καθίστων τὸ σῶμα μᾶλλον εὐπροσβλητότερον, ἐνόμιζον πλέον ὅτι ἡ χαρὰ καὶ ἡ ἠδονὴ ἦσαν τὰ μᾶλλον ἀσφαλῆ τῆς κατὰ τοῦ λοιμοῦ προφυλάξεως μέσα· καὶ ἐβλεπες τὰς γυναῖκας αὐτὰς προσπαθοῦσας παντοιοτρόπως νὰ ἐξαλείψωσι τὸ ἐν τῷ μέσῳ τῆς ἐπικηδείου τελετῆς φρικῶδες πένθος διὰ γελώτων, παιδιῶν καὶ ἀστεϊσμῶν. Ὀλίγιστα σώματα συνωδεύθησαν εἰς τὴν ταφὴν ὑπὸ πλειοτέρων τῶν δέκα ἢ δώδεκα γειτόνων καὶ φίλων· οἱ δὲ νεκροπομποὶ δὲν ἦσαν πλέον οἱ ἐντιμότεροι τῶν πολιτῶν καὶ τῆς αὐτῆς τῶν ἀποθνησκόντων τάξεως, ἀλλ' οἱ τῆς κατωτέρας τάξεως τυμβωρῶχοι, οἱ ὀνομαζόμενοι *becchini*, οἵτινες μετέφερον ἐπὶ μισθῷ ἀδρότατῳ τὸ φέρετρον, ὅχι πλέον πρὸς τὴν ὀρισθίσαν ἐκκλησίαν, ἀλλ' ὅπου τὰ βήματα καὶ ἡ πεπλανημένη αὐτῶν κρίσις τοὺς ὠδήγει, ἡγουμένων κἄποτε τεσσάρων ἢ ἐξ ἱερέων, ἄλλοτε ἄνευ μηδεμιᾶς θρησκευτικῆς ἐτοιμασίας, καὶ ἔρριπτον τὸ πτώμα εἰς τὴν πρώτην τάφρον τὴν ὁποίαν ἀπῆντον

ἄρμα μεμολυσμένον τῶν κοράκων καὶ τῶν ἀγρίων
πτηνῶν καὶ κυνῶν.

Ἄλλ' ἡ τύχη τῶν δυστυχῶν καὶ τῶν μετρίως κατα-
στάσεως ἦν πολὺ ὀδυνηρότερα· διότι ἀναγκάζομενοι
ὑπὸ τῆς πενίας νὰ διαμένωσιν ἐντὸς μεμολυσμένων
στενῶν οἰκιῶν, καὶ, πλησιάζοντες ἀλλήλους ἐπιπτον
ἀσθενεῖς κατὰ χιλιάδας, καὶ, μῆτε θεραπεύομενοι, μῆ-
τε περιποιούμενοι ἀπέθνησκον σχεδὸν ὅλοι. Οἱ μὲν
γύμνα καὶ ἡμέραν ἐπεραίου ἐν τῷ μέσῳ τῶν ὄδων
τὴν αὐτὴν αὐτῶν ὑπαρξίν· οἱ δὲ εἰς τὰς οἰκίας ἐγ-
καταλειπόμενοι προσηθάνοντο τὴν πλησίον τῆς πα-
νστατίας αὐτῶν στιγμῆς, ἐκ τῆς δυσώδους ὀσμῆς
τῶν γειτόνων, τῶν ὁποίων τὰ πτώματα μὴ θαπτό-
μενα κατεμόλυνον τὴν περὶξ ἀτμοσφαίραν. Κάποτε ὁ
φόβος τῆς φθορᾶς τοῦ ἀέρος μᾶλλον ἢ ἡ φιλανθρωπία,
ἐβίαζε τοὺς γείτονας νὰ ἐπισκέπτονται τὰ δώματα
ἐκ τῶν ὁποίων ἀποβάλλοντες τὰ πτώματα μετὰ προ-
φυλάξεως, τὰ ἔθετον πρὸ τῶν θυρῶν. Οὕτω καθ' ἑ-
κάστην ἔβλεπέ τις πρὸ τῶν θυρῶν πολυάριθμα τοιαῦτα
πτώματα, ἅτινα ὑπήγοντο ἢ ὑπὸ φερέτρων, ἢ ἐν ἐλλεί-
ψει τούτων ὑπὸ σανίδων, αἵτινες μετεκόμισαν πρὸ αὐ-
τῶν χιλιάδας ἄλλων πολιτῶν. Καὶ ἔξλεπες πολλὰς
τὴν ὀδυνηρὰν ἐκείνην ὄψιν τῆς ἐφ' ἐνὸς καὶ τοῦ
αὐτοῦ φερέτρου μετακομιδῆς δύο συζύγων, πατρός καὶ
υἱοῦ, δύο ἢ τριῶν ἀδελφῶν, ἐνῶ δύο θανατόμορφοι
σταυροφόροι ἱερεῖς προηγούντο τῶν κηδειῶν ὡσεὶ φά-
σματα, τὴν ἀκολουθίαν ἀναγινώσκοντες τῶν νεκρῶν
καὶ τὰ φέρετρα ἅτινα, ἐξεργόμενα πλήρη τῶν οἰκιῶν,
συνηνοῦντο μετ' ὀλίγον, συνοδίαν ἀποτελοῦντα κατα-
χθόνιον, τοὺς δὲ ἱερεῖς τοὺς μόνον καὶ μόνον εἰς τὸν
θάνατον ἀφιερωνθέντας, ἔχοντας ἐνώπιόν των ἑπτὰ ἢ
ὀκτὼ σώματα πρὸς ταφὴν.

Τὰ πτώματα ἐφθάνον σωρηδὸν καὶ ἡ δι' αὐτὰ ὀ-
ρισθεῖσα γῆ τῶν ἐκκλησιῶν δὲν ἐπῆρκει πλέον· διὸ
καὶ σκάψαντες παρὰ τὰ κοιμητήρια τάφρους εὐρείας,
ἐναπέθετον εἰς αὐτάς κατὰ στρωμνὰς τοὺς ἀδιαλεί-
πτως φθάνοντας νεκρούς, ῥίπτοντες ὀλίγην γῆν ἐπ'
αὐτῶν. Οἱ δὲ διαμένοντες, πεποιοῦντες ὅτι αἱ διασκε-
δάσεις, τὰ παίγνια, τὰ ἄσματα καὶ ἡ εὐθυμία ἠδύ-
ναντο μόνον νὰ σώσωσιν αὐτούς ἐκ τοῦ ὀλέθρου ἐκείνου
παρέδιδον ἑαυτοὺς εἰς τὴν κρεπάλην καὶ τὴν εὐθυμίαν,
ὄχι μόνον ἐντὸς τῶν οἰκωντῶν, ἀλλὰ καὶ εἰς οἰκίας ξέ-
νας, καθ' ὅσον μάλιστα ἐπίσειον νὰ ἐκπληρώσωσιν ἐκεῖ τὰς
ἐπιθυμίας των (1). Τὸ πᾶν ἦτον εἰς τὴν διάκρισίν των
διότι οἱ πλείστοι ἀπελπισθέντες, ἐκ τῆς καθημερινῆς
τοῦ θανάτου θέας, ν' ἀποφύγωσιν αὐτὸν, ἐγκατέλειπον
πᾶσαν περὶ ἑαυτῶν καὶ τῶν ἀγαθῶν των φροντίδα.
Τὸ μεγαλύτερον μέρος τῶν οἰκιῶν κατέστησαν πλέον
κοιναί· ὁ δὲ εἰς αὐτάς εἰσερχόμενος ξένος ἐλάμβανεν,
ἀν' ἠθελεν, ἀπόλυτον ἰδιοκτῆτου ἔξουσίαν. Καὶ ἀπε-
σέβη πᾶν σέβας πρὸς πάντα θεῖον ἢ ἀνθρώπινον νό-

μον (1)· διότι οἱ ὑπουργοὶ αὐτῶν, καὶ οἱ ἐπὶ τῆς ἐκ-
πληρώσεως αὐτῶν ἀγρυπνοῦντες ἢ ἀπέθανον ἢ προσε-
βλήθησαν ἢ ἦσαν τοσοῦτον ἐστερημένοι φυλάκων καὶ
ὑπαλλήλων, ὥστε μὴ δυνάμενοι νὰ ἐξασκήσωσι πλέον
οὐδεμίαν πολιτικὴν ἰσχύν, δὲν ἐνέπνεον ποσῶς φόβον.
Οὕτω λοιπὸν καθεὶς, θεωρῶν ἑαυτὸν ἐλεύθερον, ἠκολού-
θει τὰς ὁρμὰς τῆς φαντασίας του.

Αἱ ἐξοχαὶ δὲν ἦσαν ὀλιγώτερον τῶν πόλεων κατω-
κρημέαι. Τὰ φρούρια καὶ τὰ χωρῖα ὅσον μικρὰ καὶ ἀν-
ἦσαν παρίστων πολυανθρωπίαν πρωτεύουσης. Οἱ
δυστυχεῖς γεωργοί, οἱ κατοικοῦντες τὰς ἐνθεν κάκει-
θεν τῆς ἐξοχῆς καλύδας μὴ ἐλπίζοντες οὔτε ἰατρικῆς
ἐπισκέψεως, οὔτε οἰκιακῆς φροντίδος, ἀπέθνησκον εἰς
τὰς ὁδοὺς, τοὺς ἀγρούς, ἢ εἰς τὰς κατοικίας αὐτῶν
θάνατον κτηνώδη.

Οὐδεὶς λοιμὸς, εἰς οὐδεμίαν ἐποχὴν, ἐλυμάνθη το-
σοῦτον τὴν ἀνθρωπότητα. Εἰς τὴν Φλωρεντίαν καὶ
τὰ περὶξ αὐτῆς ἀπέθνησκον τρεῖς ἐκ πέντε προσβαλ-
λομένων. Ὁ Βοκάκιος νομίζει ὅτι ἡ πόλις τῆς Φλω-
ρεντίας μόνη ἀπόλωσεν ὑπὲρ τὰς ἑκατὸν χιλιάδας
ἀνθρώπων. Εἰς τὴν Πίσσαν, ἐκ τῶν δέκα ἀπέθνησκον
ἑπτὰ. Ἀλλὰ, μολοντί εἰς τὴν πόλιν ταύτην, ὡς καὶ
ἀλλαχοῦ, γνωρίσαντες, ὅτι ὁ ἐγγίσας τὸν θάνατον ἢ
πρᾶγμα τι αὐτοῦ ἐμιαίνετο αἴφνης, οὐδεὶς δὲν ἤθελεν
ἐφ' οἴφθῃποτε νὰ παράσχη θεραπείαν, μολοντοῦτο οὐ-
δὲν πτώμα ἔμενεν ἄταφον ἐντὸς τῶν οἰκιῶν. Ὁ ἱστο-
ρικὸς Agnolo di Tura διηγεῖται ὅτι εἰς Σιέννην, κα-
τὰ τὸ διάστημα τῶν τεσσαρῶν μηνῶν, μαΐου, ἰουνίου,
ἰουλίου καὶ αὐγούστου, ὁ λοιμὸς ἠφάνισεν ὀγδοήκοντα
χιλιάδας ψυχῶν· αὐτὸς δὲ ὁ δύστυχος ἐθαψέ με τὰς
ἰδίους χεῖρας εἰς ἓνα καὶ τὸναυτὸν λάκκον τοὺς πέντε
παμφιλτάτους αὐτοῦ υἱούς. Ἡ ἐν Σικελίᾳ πόλις τῆς
Τραπάνης ἔμεινε παντάπασιν ἔρημος. Ἡ Γένοβα ἔχασε
τεσσαράκοντα χιλιάδας κατοίκων· ἡ Νεάπολις ἐξή-
κοντα· ἡ δὲ Σικελία μετὰ τῆς Πουλλίας πεντακοσίας
τριακόνα χιλιάδας. Ἐν γένει ἀπρηθμῆσαν ὅτι, εἰς
τὴν Εὐρώπην ὀλόκληρον, τὴν ἀπὸ μιᾶς εἰς ἄλλην συμ-
φορὰν μεταπίπτουσαν, ἀπέβησαν, κατὰ τὴν ὀλεθρία
ταύτην τῆς ἀνθρωπότητος μάστιγα, τὰ τρία πέμπτα
τοῦ πληθυσμοῦ αὐτῆς.

(Dismondi Ἱστορία τῶν Ἰταλικῶν δημοκρατιῶν
κατὰ τὸν Μεσαιῶνα, Τόμ. IV. σελ. 16—23.)

ΕΝΣΤΙΓΜΑΤΑ ΤΩΝ ΖΩΩΝ.

(Συνέχεια, ἔδεξ. φυλλ. 54.)

Πρὸ πάντων εἰς τοὺς πρώτους χρόνους τῆς ζωῆς
τὰ ζῶα εἰσὶν ἀσθενῆ καὶ ἔχουν ἀνάγκην ἀσύλου κατὰ
τὴν ἀκρασίαν τοῦ ἀέρος καὶ τῶν προσβολῶν τῶν ἐχ-
θρῶν των· διὰ τοῦτο πρῶ πάντων, μετὸν σκοπὸν νὰ
τοῖς προμηθεύῃ τοιοῦτόν τι, ἡ φύσις ἔδωκε τοῖς γονεῦ-
σιν αὐτῶν τὸ δημιουργικὸν ἐνστιγμα, καὶ ὁ ἀριθμὸς
τῶν εἰδῶν ἅτινα ἐν τῇ ὡρίμῳ ἡλικίᾳ κτίζουσιν κατοικί-
αν πρὸς ἰδίαν ἑαυτῶν χρῆσιν εἶναι μικρότατος, παρα-
βαλλόμενος πρὸς ἐκείνον τῶν ζῶων ἅτινα οἰκοδομοῦν

(1) Τοιαῦτα τινὰ ἱστορεῖ καὶ ὁ Θουκυδίδης κατὰ τὸν εἰς τὸ
δεύτερον ἔτος τοῦ Πελοποννησιακοῦ πολέμου ἐνστίγματα εἰς
Ἀττικὴν λοιμὸν. «... ῥᾶν γὰρ ἐτόλμα τις, ὁ πρότερον ἀ-
πεκρύπτετο μὴ καθ' ἡδονὴν ποιεῖν, ἀγχίστροφρον τὴν μετὰ
« βολὴν ὀρώντας τῶν τ' εὐδαίμωνων καὶ αἰφνιδίως θνησκόντων,
« καὶ τῶν οὐδὲν πρότερον κεκτημένων, εὐθὺς δὲ τάκειναι ἔχόν-
« των ὥστε ταχέως τὰς ἐπαυρέσεις καὶ πρὸς τὸ τερπνόν
« ἤξιον ποιῆσθαι, ἐφ' ἡμέρα τὰ τε σώματα καὶ τὰ χρήματα
« ὁμοίως ἠγοῦμενοι, κ. τ. λ. » Βιβλ. Β', § 53.

(1) « Θεῶν δὲ φόβος ἢ νόμος ἀνθρώπων οὐδεὶς ἀπαίρει. » ὁ
αὐτ. αὐτοῦ.